

Απόστρατοι Αξιωματικοί – Και μετά την αποστρατεία μας, θα ζούμε γενικά στη ζωή μας, ως πιστοί και φιλότιμοι στρατιώτες

«Τα μεγάλα εθνικά ιδανικά, όταν ανθίζουν και ζούνε στο σπίτι του καθενός, ο ποιητής τους χτίζει τα παλάτια τους. Τα μεγάλα εθνικά ιδανικά, όταν ξεπέφτουν και ο καθένας τα διώχνει από το σπίτι του, ο ποιητής τα παίρνει στο καλόβι του και άσυλο τους χορηγεί». (ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ)

Οι Αξιωματικοί δεν ασκούν επάγγελμα, αλλά λειτουργήμα που θεωρείται Αξίωμα. Το Αξίωμα όμως αυτό προϋποθέτει την ύπαρξη υψηλής στάθμης εκπαιδύσεως, κύρους και υψηλοφροσύνης.

Οι Αξιωματικοί ορκίζονται στο Εθνικό Σύμβολο, τη σημαία, και εργάζονται διότι πιστεύουν πως οι υψηλοί εθνικοί στόχοι κατακτώνται με αφοσίωση στην Πατρίδα, χωρίς ιδιαίτερη αμοιβή, κινούμενοι μέσα πλαίσια των κανονισμών, των ηθικών και κοινωνικών αξιών, αποτελούντες και οι ίδιοι παράδειγμα προς μίμηση.

Είναι η μόνη μερίδα μιας Κοινωνίας που έχει το βαρύ φορτίο αίματος σαν πρόνομο και καθήκον, γιατί εκπαιδεύει τους πολίτες του Έθνους αποκλειστικά για να καταστούν αποτελεσματικοί, δια των όπλων, μαχητές, που θα υπερασπίσουν την Πατρίδα, όποτε χρειασθεί.

Οι Αξιωματικοί, σε όλους τους βαθμούς και χωρίς πολλές φορές με την θέλησή τους, μεταπίπτουν από την ενεργό υπηρεσία στην αποστρατεία, σε μια ηλικία πολύ μικρότερης ενός ορίου, που θεωρείται ως φυσιολογικό όριο τερματισμού της ενεργού δράσης και εργασίας του ανθρώπου, ενώ μπορούν να προσφέρουν πολλά και σημαντικά ακόμη λόγω των γνώσεων των, της εμπειρίας του και των κοινωνικών των διασυνδέσεων τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό (αναλόγως των αποκτηθεισών γνώσεων, μέσω υπηρεσίας ή ιδιωτικώς).

Δυστυχώς όμως στην κοινωνία μας ουδέποτε ήταν τόσο εμφανής, όσο σήμερα, η απαξίωση των ηθικών και πνευματικών Αξιών, Αρχών και Αρετών, που δημιούργησε η Ελληνική σκέψη στη μακρόχρονη ιστορική και πνευματική της διαδρομή, θύμα αυτής της καταστάσεως είναι και οι Ένοπλες Δυνάμεις.

Κυρίως, τις τελευταίες δεκαετίες παρατηρείται μια μεθοδευμένη προσπάθεια ηθικής αποδυνάμωσης και απαξίωσης των ε.ε. και ε.α. Στρατιωτικών, που τους οδηγεί σε περιθωριοποίηση, κοινωνική και οικονομική υποβάθμιση.

Όμως όλα αυτά, κυρίως δε σε ότι αφορά το ηθικό μέρος, έχουν σαν συνέπεια τη μείωση της αμυντικής ικανότητας και του αξιόμαχου των Ενόπλων Δυνάμεων.

Έναντι αυτών των τάσεων οι Απόστρατοι Αξιωματικοί έχουν ένα ακόμη χρέος προς την Πατρίδα, πέραν αυτού που είχαν ως εν ενεργεία, πρώτον να μην επιτρέψουν να αποδυναμωθεί η φυσική της δύναμη, που είναι ο Στρατός, να μην αλλοιωθεί η ιστορία της, να μην απεθνικοποιηθεί και να μην αφελληνισθεί η νεολαία της, η οποία θα πρέπει να συνεχίζει να ζει σαν λαμπαδηδρόμος του ελληνικού πνεύματος, που εξακολουθεί να φωτίζει ακόμη και σήμερα τους Λαούς του Δυτικού Κόσμου.

Κατά δεύτερο λόγο έχουν υποχρέωση και δικαίωμα, σύμφωνα με το Σύνταγμα, να υπερασπιστούν τον ίδιο τους τον εαυτό έναντι μιας άδικης συμπεριφοράς μιας παραπληροφορημένης και παραπλανημένης Κοινωνίας, που όχι μόνο προσπαθεί να τους επιρρίψει ευθύνες που δεν έχουν, αλλά και να ξεχνά ενδεχομένως ότι οι Αξιωματικοί, ως φυσικοί ηγέτες των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας, οδήγησαν τον λαό της σε ένδοξες νίκες, διαφυλάττοντας και εκπληρώνοντας τα δίκαια της φυλής,

Φωτεινό παράδειγμα του ηρωισμού της αυταπάρνησης και της αυτοθυσίας, σ' εμάς τους Κιλκισιώτες, είναι η επική μάχη Κιλκίς – Λαχανά, την οποία εορτάσαμε πανηγυρικά και εξακολουθούμε να την εορτάζουμε, στο πλαίσιο συμπλήρωσης 100 ετών από τη διεξαγωγή της, με τα γνωστά νικηφόρα μεν αποτελέσματα, αλλά με βαρύ το τίμημα σε απώλειες (8.828 νεκροί και σοβαρά τραυματίες).

Σήμερα ως απόστρατοι πλέον μη έχοντες υπηρεσιακές δεσμεύσεις θα πρέπει να κατονομάζουμε τα γεγονότα και τις καταστάσεις με το πραγματικό του όνομα.

Δεν πρέπει πλέον να βαυκαλιζόμαστε και να αφεθούμε με εμπιστοσύνη στις περιστασιακές υποσχέσεις, κρίσεις των πολιτικών και πολιτειακών προσώπων.

Υπάρχει όμως και ευθύνη όσων ανέβηκαν και εξάντλησαν την κλίμακα της ιεραρχίας, που δεν φρόντισαν για το μέλλον τους, το μέλλον μας και το μέλλον όσων έρχονται πίσω από εμάς, γιατί δυστυχώς, όσο είμαστε εν ενεργεία, βλέπουμε πολύ μακριά τον ορίζοντα της αποστρατείας, με αποτέλεσμα τώρα ως απόστρατοι να προσπαθούμε να πείσουμε για τα αυτονόητα.

Δυστυχώς δεν εξαντλήσαμε την πειστικότητά μας και κύρος μας ως ενεργά στελέχη με αποτέλεσμα να καταλήξουμε ουραγοί στη μισθολογική θέση μας εν αποστρατεία, καταφεύγουμε ακόμη και στο αίτημα του χαρακτηρισμού των υπηρεσιών που προσφέραμε εν ενεργεία, επικινδύνων, ανταγωνιζόμενοι τους επαγγελματίες.

Θα μπορούσε η Πολιτεία, τους εν αποστρατεία (ε.α.), αλλά όχι «εν αχρηστία» (ε.α.) Αξιωματικούς, να μας αξιολογήσει, με την ιδιότητα πλέον των «Εν Εθνική Ενεργεία» Αξιωματικών, γιατί νοιώθουμε υπεύθυνοι απέναντι στους ανθρώπους που εκπαιδεύσαμε, εμπνυχώσαμε και διδάξαμε περί πατρίδος.

Ας αναλογιστούμε όλοι μας την ευθύνη και κυρίως η Πολιτεία, η οποία δυστυχώς μέχρι τώρα, μας αντιμετωπίζει σαν τα γέρικα άλογα «θανατώστε τα».

Ας δούμε τώρα παρακάτω, πως ορκίζονται Δικηγόροι, βουλευτές, υπουργοί Δημόσιοι Υπάλληλοι και Στρατιωτικοί.

Διαβάστε τον όρκο που δίδει ένας δικηγόρος:

*"Ορκίζομαι να φυλάττω πίστη στην Πατρίδα,
υπακοή στο Σύνταγμα και τους νόμους
και να εκπληρώνω τιμίως και ευσυνειδήτως τα καθήκοντά μου".*

Διαβάστε τον όρκο του βουλευτή:

*"Ορκίζομαι στο όνομα της Αγίας και Ομοούσιας και Αδιαίρετης Τριάδας
να είμαι πιστός στην Πατρίδα και το δημοκρατικό πολίτευμα,
να υπακούω στο Σύνταγμα και τους νόμους
και να εκπληρώνω ευσυνείδητα τα καθήκοντά μου".*

Και τον όρκο της κυβέρνησης:

*"Ορκίζομαι στο όνομα της Αγίας, Ομοούσιας και Αδιαίρετης Τριάδας
να τηρώ το Σύνταγμα και τους νόμους
και να υπηρετώ το γενικό συμφέρον του Ελληνικού Λαού".*

Και φυσικά τον όρκο των δημοσίων υπαλλήλων, όπου με τόση χαλαρότητα μας κατατάσσουν οι εκάστοτε ιθύνοντες:

*"Ορκίζομαι να φυλάττω πίστη στην Πατρίδα,
υπακοή στο Σύνταγμα και τους νόμους
και να εκπληρώνω τιμίως και ευσυνειδήτως τα καθήκοντά μου".*

Μάλλον θα διαπιστώσετε κάποια μικρή διαφορά στον παρακάτω όρκο σε σχέση με όλους τους άλλους:

*"Ορκίζομαι να φυλάττω πίστιν εις την Πατρίδα,
υπακοήν εις το Σύνταγμα, τους Νόμους και τα Ψηφίσματα του Κράτους,
υποταγήν εις τους ανωτέρους μου,
να εκτελώ προθύμως και άνευ αντιλογίας τας διαταγάς των,
να υπερασπίζω με πίστιν και αφοσίωσιν,
μέχρι της τελευταίας ρανίδος του αίματός μου τας Σημαίας,*

*να μην τας εγκαταλείπω, μηδέ ν' αποχωρίζωμαι ποτέ απ' αυτών,
να φυλάττω δε ακριβώς τους στρατιωτικούς νόμους
και να διάγω εν γένει ως πιστός και φιλότιμος στρατιώτης".*

Αυτός ο όρκος των ενόπλων μας δυνάμεων, **ο δικός μας όρκος**, αυτός που είναι στην καρδιά και στο μυαλό μας μέχρι τον θάνατο, μιλάει για την πίστη και την αφοσίωση προς τις Σημαίες, **μέχρι την ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΡΑΝΙΔΑ του αίματός μας, μέχρι την τελευταία μας πνοή, μέχρι τη θυσία του πολυτιμότερου αγαθού, της ΖΩΗΣ μας!**

Αυτός ο όρκος είναι όρκος ζωής, δεν αναφέρεται σε εργασία και ευσυνείδητη εκτέλεση των υπαλληλικών καθηκόντων, **αλλά ότι θα ζούμε γενικά στη ζωή μας, ως πιστοί και φιλότιμοι στρατιώτες.**

Κιλκίς, 14 Ιουλίου 2013

Έγραψε

Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος